

Spørgsmaal, som da forelaa end dette. Der var Spørgsmaal, om Landssthinget i det Hele taget skulde have Diæter eller ikke; der var Spørgsmaal, hvor høit Vederlaget til Folkethingsmændene skulde sættes, og det var en ikke ringe Bestræbelse, der var for at holde det saa lavt som muligt. Der stod Striden, hvis jeg ikke hukker meget feil, mellem 2 Rigsdaler og 4 Rigsdaler, og det varede Noget, inden man blev enig om at dele og sætte det til 3 Rigsdaler, men altid i Bevidstheden om, at det var noget Lidt, et noget knebent Vederlag, man satte det til. Deri laa Striden, men om Vederlaget skulde være aarligt eller dagligt, derom var der ikke nogen Tale dengang. I det jeg nu siger dette, vil jeg strax forebygge den Misforstaaelse, at jeg skulde erkende, at det her foreslaaede Vederlag er aarligt. Det er dagligt og i den Henseende overensstemmende med Grundloven. Men den nærmere Forstaaelse af dagligt Vederlag har man ikke tænkt paa dengang; det har ikke været paa Bane. Nu siger jeg: Hvorvel Grundloven vistnok ikke netop har tænkt paa dette Tilfælde, paa den Udelse af det daglige Vederlag, som her er foreslaaet, dengang Bestemmelsen blev nedskreven, er der i alle Rigsdagsforhandlingerne fra den Tid ikke foregaaet Nogetsomhelst, som tyder paa, at den Bestemmelse, som blev givet i Grundloven, netop sigtede til at fastslaa den i Valgloven bestemte Ordning som den eneste mulige, eller at man skulde have tænkt: Vi ville sætte den netop i Modsetning til den Ordning af Forholdene, som er foreslaaet her i dette Lovforslag. Man er jo isvrigt altid til Syvende og sidst henvist til at fortolke en Lov efter dens Ord; man kan fra forudgaaende Forhandlinger hente Veiledning til Fortolkningen af Ordnes Mening, men Ordene selv blive dog det Afgjørende. Jeg paaiaar imidlertid, at ved at gjenneingaa Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag vil man ikke finde Nogetsomhelst, der tyder paa, at Grundlovens Bestemmelse om et dagligt Vederlag skulde være af den Betydning, at den ubelukkede den Anvendelse af det daglige Vederlag, der her er foreslaaet. Jeg kan derfor ikke erkende, at der fra Hensynet til Grundloven, som jeg ikke paa nogen mulig Maade mindre end det ærede Medlem anser det for en ubetinget Pligt at holde urørt og fortolke, som den skal fortolkes, kan være nogen Betænkelighed ved at vedtage dette Forslag. Da man nu i Almindelighed er enig om, at det er berettiget og rigtigt at forandre det nuværende Vederlag, som gives Rigsdagsmændene, og da jeg haaber at have fjernet den Mistanke, som kunde være om, at Regjeringen skulde have en skjult, underfundig Hensigt med dette Lovforslag, ser jeg ikke, at der fra det ærede Things Side kan være nogen Hindring for at tage Lovforslaget under velvillig

Overveielse. Jeg skal kun tilføie Et endnu, og det er det, at det selvsølgelig ikke interesserer Regjeringen eller Indenrigsministeren i nogen betydelig Grad, om Rigsdagen vil vedtage det eller et. Det er Rigsdagens eget indre Anliggende. Jeg har troet mig besjæft til at forelægge det og skal ganske rolig se paa det Resultat, som det ærede Thing kommer til.

Svar: Naar Regjeringen ikke har andre Hensigter med dette Lovforslag end dem, der ere udtrykte i Motiverne, nemlig at forhøie Rigsdagsdiæterne, kan der jo heller ikke fra Regjeringens Side være Noget til Hinder for at blive ved det Bestaaende og blot lægge nogle Kroner til om Dagen. Derefter synes det altsaa, som om den høie Regjering let vil kunne komme ud af det med Folkethinget i denne Sag. Et skal jeg kun tillade mig at bemærke med Hensyn til den høitæredes Ministers Fortolkning af det forelagte Lovudkast. Den høitæredes Minister holder stærkt paa, at det er et dagligt Vederlag, Regjeringen har foreslaaet for Rigsdagsmændene. Jeg tror ikke, at det er ganske rigtigt. Jeg tror, at det er et mafferet Aarsvederlag. Man kunde f. Ex. ogsaa opløse en Fuldmægtigs Gage paa f. Ex. 1,825 Kr. om Aaret i 5 Kr. om Dagen og sige, at Fuldmægtigen blev lønnet med et dagligt Vederlag af saa og saa mange Kroner; men derved vilde man slet ikke forandre Karakteren af Vederlaget, nemlig den, at det er en for et vedvarende længere Tidsrum fastsat Betaling for at være til Disposition og Arbejde. Med andre Ord, hvis denne Lov bliver vedtagen, ville Rigsdagsmændene ialtsald i en vis Retning faae en Lighed med Embedsmænd. Forsaavidt kan det jo være lige godt, som man siger; men jeg tror ikke, at man skal gjøre sig nogen særlig Anstrengelse derfor, og navnlig ikke søge at vige bort fra det, som nu mange Mennesker anse for at være Grundlovens Mening, og som jeg trods den høitæredes Ministers Udtalelser endnu maa anse for at være Grundlovens Mening, nemlig at Rigsdagsmændene ikke skulle have dagligt Vederlag, saalænge de ere Rigsdagsmænd, men at de skulle have Diæter, det vil sige efter Sprogbrugen, at de skulle have et Vederlag for det Arbejde, de udføre, saalænge de ere i Funktion. Det er egentlig deri, det Essentielle ligger; det er Diæter, der er Tale om, og ikke enten fast Gage eller dagligt Vederlag for den Tid, de ere Rigsdagsmænd; det er Hovedsagen. Men lad dette Spørgsmaal, som ikke saa vel egner sig til at afgjøres i en Debat i en større Forsamling, blive nøie undersøgt i et Udvalg, og lad os se en Betænkning om denne Sag blandt Andet ogsaa med Hensyn til det Spørgsmaal, om det stemmer med Grundloven eller ikke, og som sagt, da den